

TẬP 24

HỒI 238

Bỉ Ai

Trong khi tại Trung Thổ, các môn phái lớn có những hoạt động âm thầm hay mạnh mẽ, thì cách đó ngàn dặm tại Nam Cương, sau khi đại họa Thù Yêu qua đi, bá tánh các tộc lặng lẽ xây dựng lại nhà cửa. Mặc dù vùng đất này phải chịu những hậu quả thảm khốc nhất của đại họa, nhưng thiên hạ rộng lớn, tựa hồ như không có ai nhớ đến nơi này. Nhưng cho dù Nam Cương là hoang địa, cũng không ai muốn đi vào Trung Thổ phồn vinh đông đúc ngay trước mắt.

Những người dân ở vùng Thất Lý Đồng hiện tập trung cư ngụ tại khu vực của Kim tộc, những dấu vết tàn phá của Thù yêu vẫn còn hiện rõ ở khắp mọi nơi, thế nhưng giữa quang cảnh đổ nát ấy đã có rất nhiều những ngôi nhà mới được xây lên. Ở lưng chừng hậu sơn Thất Lý Đồng, ngay cửa vào tế đàn thần bí kia, vẫn có không ít kẻ chiêm bái ra vào, vào lúc này mọi người đang hy vọng sự hưng thịnh sẽ lại đến vào thời gian tới, sự phù hộ của tổ tiên đối với người Kim mà nói rõ ràng được coi trọng đặc biệt.

Người Kim tộc đi làm từ sáng sớm đến tối mịt mới về nghỉ ngơi, ngày nào bắt đầu qua như ngày nấy, cho đến khi mắt thấy mặt trời lặn xuống phía Tây nhường chỗ cho màn đêm buông xuống, phần lớn người Kim tộc ai về nhà nấy, nghỉ ngơi sau một ngày làm việc mệt mỏi, sau bữa ăn tối, dưới ánh sáng của những vì sao lấp lánh như những giọt mưa rơi, họ từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giữa đêm khuya vắng lặng bỗng xuất hiện một bóng trắng nơi Thất Lý Đồng. Trong đêm tối, bóng trắng như một vệt sáng mờ ảo. Giờ này chỉ có vài kẻ còn thức trong thung lũng tĩnh mịch nhưng không ai nhìn thấy bóng trắng lặng lẽ tiến gần đến chân núi nơi đặt tế đàn.

Trên thông đạo dẫn lên núi, vẫn còn hai người lính của Kim tộc đang canh gác. Chợt họ cảm thấy một cơn gió đêm thổi đến, họ chỉ cảm thấy như trước mắt có một tia sáng trắng vụt qua nhanh như ánh chớp, những bông hoa đêm đang nhẹ tỏa hương bỗng rộ rỡ rung lên.

Trong nơi sâu thẳm của tế đàn, bóng trắng hiện thân rõ ràng thành một cô gái thướt tha yếu điệu, thấp thoáng như từ bóng đêm mờ ảo hiện ra. Nàng bước đến trước bậc cửa hang dẫn vào tế đàn. Nàng đứng đó với tà áo trắng thướt tha, dáng người thon thả, lung linh như muôn ngàn vì sao trên trời tập hợp lại. Nàng không phải Tiểu Bạch thì còn là ai nữa.

Tiểu Bạch chớp mắt, nhìn ra xung quanh, rồi lại nhìn thẳng vào hàng tối thẳm thẳm. Tuy trong hang chỉ là một màn tối om nhưng ánh mắt của Tiểu Bạch trở nên mơ màng, đôi môi hé nở nụ cười và như cảm nhận được điều gì, nàng lặng lẽ lắc đầu, thốt nhẹ một tiếng thở dài.

Việc canh phòng ở đây khác hẳn so với suy nghĩ của nàng, hoàn toàn không như không khí lần trước khi mà nàng cùng Quỷ Lệ đến đây tìm gặp Đại Vu sư. Những người lính thô kệch, khờ khạo dưới chân núi thì không kể nhưng ở chỗ tế đàn này, phải có những người tế tự biết vu thuật chăm nom mới hợp lý. Đâu có như bây giờ, cả tế đàn này như thể chẳng có bố trí canh phòng gì cả. Xem ra bọn thú yêu cũng đã gây ra cho người Kim tộc những tổn thất to lớn.

Thực ra, hiện giờ thì không chỉ có người Kim tộc mà cả thiên hạ vì một Thú Thần ấy đã khiến bao người vô tội phải chết oan hoặc ly tán tha hương. Điều này thực hư thế nào khó mà nói được.

Tà áo Tiểu Bạch nhẹ bay trong gió đêm, nàng dừng dòng hồi tưởng, thân ảnh bắt đầu di động biến thành một luồng sáng trắng nhằm hướng cửa động tiến vào. Bên trong động quang cảnh có một vài thay đổi nhưng chủ yếu vẫn gần giống như lần trước nàng đến đây, vẫn nhưng con đường tắt chằng chịt chia đường vào động thành từng đoạn nhỏ, trên vách đá bên đường có những ngọn đuốc tỏa sáng như ngày nào. Chỉ với cảm giác của Tiểu Bạch đã phát hiện ra trong động lúc này có rất ít người, đa số là những người trẻ tuổi, hơn nữa đều hô hấp sau và chậm như thể đang dần chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Bạch không thích quang cảnh này vì sự im lặng gợi nhớ lại những quá khứ khi nàng bị nhốt trong động tối, với ngàn năm đạo hạnh của nàng đừng nói là những pháp sư bản lĩnh thấp kém ở tế đàn Kim tộc, cho dù là những người tu đạo lâu năm cũng chưa chắc có khả năng phát hiện được hành tung của nàng. Chẳng qua lần này nàng chỉ đến bên ngoài nơi ở của Đại Vu sư ngày trước mà thôi.

Cuối cùng cũng đến nơi, Tiểu Bạch hạ mình đáp xuống, đôi mi khẽ nhú lại, nhìn sâu vào bên trong động, tuy vẫn còn cách một khoảng khá xa, nàng vẫn có cảm giác bên trong có người, có điều người này có vẻ khác với những người nàng đã cảm giác được lúc này, ít ra là gã vẫn chưa ngủ.

Bên trong huyết động, đồng lửa vẫn đang hùng hực cháy phát tán ra những tia sáng rực rỡ, ở nơi nửa tối nửa sáng tỏa lạc bức tượng đá điêu khắc Cầu Thần phản chiếu ánh sáng lúc ẩn lúc hiện. Ánh mắt Tiểu Bạch hướng về phía trên đầu pho tượng của Cầu Thần, rồi lập tức quay trở về, dừng lại ở trước đồng lửa.

Thân ảnh của một thanh niên đang ngồi ngay ngắn trước ánh lửa, lưng quay về phía miệng hang, Tiểu Bạch không thể quan sát kỹ khuôn mặt của gã, chỉ thấy rằng đó dường như là một nam tử trẻ tuổi. Nàng thấy khuôn mặt gã đối diện ngọn lửa đỏ hồng, chốc chốc lại vạch vẽ trong hư không những nét chữ thần bí kỳ lạ, đồng thời rầm rì tụng niệm thần chú của Kim tộc bằng một giọng trầm trầm.

Tiểu Bạch đã tiến sát đến phía sau người thanh niên không một tiếng động, ánh lửa chiếu lấp lánh lên người, bóng nàng trải dài phía sau. Nàng nghiêng tai chăm chú lắng nghe tiếng người thanh niên lầm rầm khấn chú như đang hát, thanh âm ấy vang dội bên trong thạch động tự hồ như đang kể lại một câu chuyện.

Thanh âm trầm trầm vang lên tựa hồ không bao giờ dứt, nhìn sang bên cạnh, khuôn mặt của người thanh niên trẻ lo việc tế tự của Kim tộc đầy vẻ thành tâm như đã hoàn toàn chìm vào một thế giới hư ảo.

Khuôn mặt của Tiểu Bạch dần dần lộ chút nóng nẩy, rồi khẽ thở dài. Thanh âm khác lạ này lập tức kinh động đến người tế tự trẻ tuổi của Kim Tộc, thân hình gã liền chấn động, liền muốn quay lại phía sau để xem rõ sự tình, chỉ là khi thân hình gã vừa có chuyển động, một bàn tay trắng muốt thanh tú lướt nhẹ trước mặt rồi vỗ nhẹ trên trán gã.

Người tế tự trẻ tuổi của Kim tộc thình lình trợn ngược mắt, thân người run rẩy, trong phút chốc đã mất đi ý thức, lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Trong huyết động chỉ còn vang vọng lại tiếng ngâm xướng rồi từ từ chìm vào im lặng, Tiểu Bạch ngẩng nhìn khuôn mặt của người thanh niên, miệng khẽ nở nụ cười nhẹ giọng nói: "Cuối cùng các ngươi cũng đã tìm được Cầu Thần, Cầu Thần đó có cứu được tộc nhân các ngươi hay không thì ta không biết, chỉ thấy là các ngươi thành tâm đến như vậy thì chắc rằng Đại Vu sư cũng đã được an ủi."

Nói xong, nàng khẽ lắc đầu, đi vòng qua người thanh niên lo việc tế tự cho Kim tộc và đồng lửa, hướng về phía pho tượng của Cầu Thần mà tiến đến. Từ trước đến giờ, người của Kim tộc vẫn tin thờ Cầu Thần, họ cho rằng Cầu Thần đã che chở cho tộc dân của họ, bảo vệ và làm cho tộc của họ được phồn vinh nên mới dùng thạch động này cho việc tế tự, do đó không có ai dám bất cẩn mà xâm phạm đến tượng thần.

Giây phút này, Tiểu Bạch đang đứng trước bức tượng điêu khắc của Cầu Thần bằng hắc thạch.

Thần tượng được điêu khắc dùng loại hắc thạch đặc sản của vùng Nam Cương, tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh ẩn ẩn hiện hiện. Đối với hiểu biết sâu rộng của Tiểu Bạch về vùng Nam Cương, tự nhiên không hề sợ sệt trước sự thần bí của pho tượng Cầu Thần, bất quá đây chỉ là bức hắc tượng vô cùng quý giá, bên trong phát tán những tia sáng bạc vô cùng mỹ lệ.

Thế nhưng mục đích của nàng đến đây đâu phải là để chiêm ngưỡng thần tượng Cầu Thần của Kim tộc, hồi lâu, nàng liền tập trung quan sát phần trên của pho tượng, không rõ pho tượng đã trải qua bao nhiêu thế hệ, mà công lực điêu khắc thật thuần thực, giống như thật vậy, không có chỗ nào sơ sót, không có chỗ nào giả tạo, nếu không phải rõ ràng là được làm từ đá, quả thật có thể làm người ta lầm tưởng như đang đứng trước một hắc cầu đang khẽ há miệng.

Trên phần đầu pho tượng của Cầu Thần chỗ hiện ra rõ ràng nhất chính là cặp mắt như đang tìm kiếm, bỗng nhiên như có thần lực có vẻ như đang quan sát Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch hốt nhiên tâm thần chấn động, thối lui một bước, lập tức thả lỏng thân mình, thần trí lập tức thanh tịnh, nàng khẽ nhíu mày, hướng mắt về phía thần tượng hừ nhẹ: "Quả nhiên là có khả năng mê hoặc nhân tâm." Trong thoáng chốc nàng tỏ vẻ trầm ngâm tư lự, có phần phân vân, nhỏ giọng tự hỏi "Đây chính rõ ràng là đạo pháp của Trung Thổ, sao lại có thể hiện diện ở chốn này?"

Nàng lặng lẽ nghĩ ngợi một lúc, rồi khẽ lắc đầu xua đuổi ý nghĩ vô vị ấy. Trong khoảnh khắc này đối với nàng mà nói, đây không phải là điều nàng muốn truy xét cho mình bạch. Nàng lại chăm chú nhìn ngắm pho tượng, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi cặp mắt trông như thật của pho tượng, nàng lưỡng lự trong chốc lát rồi khẽ ấn cặp mắt đen tuyền sâu thẳm.

Trong cổ động, bỗng nhiên vang lên một tiếng động trầm trầm, âm thanh tuy không lớn, nhưng dường như làm cho cả hang động phải rung lên. Giữa âm thanh vang rền đó, pho tượng cổ của Cầu Thần trước mắt Tiểu Bạch liền từ từ hạ xuống, quá nửa chìm khuất ở bên dưới, chỉ còn phần đầu là vẫn còn ở trên mặt đất.

Phía sau pho tượng liền xuất hiện một bức tường đá trơn tru, thật khác hẳn với tường đá chu vi chung quanh, phía trước mặt tựa hồ như được bao bọc bởi một luồng khí đen khó mà nhìn được bằng mắt thường.

Nhưng thật chẳng thể làm khó Tiểu Bạch, khóe miệng của nàng thoáng lộ nét vui mừng, liền bước đến phía trước, tà áo thêu khẽ lay động, một luồng gió nhẹ nổi lên từ bàn tay của nàng quét ngang bức tường lập tức thổi bay làn hắc khí.

Trên bề mặt của thạch tượng bỗng xuất hiện một điểm sáng vàng rực, trong chốc lát, chỉ thấy tại một điểm đó, muôn điểm kim quang đột nhiên giáng lâm ở nơi tục thế này, ồ ạt hiện ra trên thạch bích như suối chảy, tạo thành một bức màn bí ẩn chứa đầy hình vẽ và văn tự, lan đến những phần gần chỗ Tiểu Bạch đang đứng, khuôn mặt của nàng cũng bị ánh kim quang phản chiếu đến.

Tiểu Bạch chăm chú theo dõi bức tranh chữ chói ngời lần lượt hiện ra ở trước mặt, làn thu ba chuyển động, từng hàng từng hàng kể về quá khứ. Trước mắt nàng hiện ra những bí mật tối hậu của vô số thế hệ Vu tộc cổ xưa, mục quang nàng không ngừng chuyển động, có lúc ngưng lại, có lúc hoan hỉ, cuối cùng, nàng mới nhìn đến đồ hình hỏa long to lớn ngạo nghễ hướng trời gầm rống điên cuồng.

Tiểu Bạch hít một hơi dài, khước miệng nở một nụ cười hoan hỉ, sau đó, nàng ghi nhận lại một lần nữa, mắt khép hờ lặng lẽ ghi nhớ đồ văn ấy vào lòng.

Một lát sau mắt nàng mở ra nhìn lại vào luồng sáng như dòng nước chảy qua thạch bích tự nhủ thầm "Không ngờ mấy lão ấy lại còn giữ một chiêu này, phải chăng họ đã đoán được có ngày Vu tộc sẽ bị diệt vong?"

Nghĩ tới đây, nàng khẽ mỉm cười, như không muốn không muốn bận tâm đến sự rắc rối kéo dài cả hàng trăm năm của cổ nhân. Đang khi quay người lại, nàng bỗng nhiên nhíu mày, mục quang chợt ngưng lại tại bức đồ văn bằng kim quang cuối cùng, ở bên dưới bức đại hỏa long đồ án, tựa hồ được bao phủ bằng một lớp khí đen khác biệt với chu vi chung quanh, vẫn còn lưu lại trên vách thạch bích.

Tiểu Bạch cảm thấy kinh ngạc, trầm ngâm hồi lâu, thật không thể bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng mà phải cẩn trọng suy xét cho rõ ràng, hốt nhiên trong lòng bỗng chấn động, thân hình vội quay lại, mục quang trở nên băng lãnh, lạnh lùng xa xăm.

Trong huyết động lớn như thế này, bên trong trống rỗng, ngoại trừ đồng lửa nổ lách tách làm bắn tung những mảnh gỗ vụn và gã thanh niên đang nằm hôn mê bất tỉnh trên đất lạnh, ngoài ra đến cả bóng người cũng không có.

Ánh mắt của Tiểu Bạch khẽ dừng lại trên thân thể gã thanh niên, rồi quan sát khắp chung quanh huyết động cũng không phát hiện ra điều gì bất bình thường, nàng khẽ nhíu mày rồi từ từ quay lại.

Chẳng lẽ bản thân đã trú ngụ quá lâu ở nơi di tộc xa xăm quỷ dị này mà trở nên dễ dàng đa nghi lo sợ?

Tiểu Bạch khẽ lắc đầu cười khổ rồi định thân trở lại, bàn tay đưa lên, một làn gió thổi tới nhưng kinh lực mạnh hơn khi nãy, lúc đó, làn hắc khí còn lại cũng bị thổi bay.

Phía trên thạch bích, quả nhiên hiện ra vô số văn tự.

Tinh thần của Tiểu Bạch phấn chấn hẳn lên, chăm chú nhìn thật kỹ, khuôn mặt của nàng liền lộ vẻ ngạc nhiên hoan hỉ, buột miệng nói "Thì ra, thì ra thuật chiêu hồn lại được giấu ở đây..."

Chỉ là cùng với sự chuyển động mục quang của nàng, vẻ mặt vui mừng dần dần biến mất, thay vào đó là một sự hoang mang mê hoặc tột cùng.

Cuối cùng, khi đã đọc xong toàn bộ văn tự trên tường, nàng chậm chạp bước về phía sau, như có linh tính, làn hắc khí đột nhiên tụ lại một lần nữa che khuất những hàng chữ đó.

Tiểu Bạch khẽ cúi đầu, trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới khẽ thở dài trầm giọng nói: "Thì ra là vậy, Vu tộc cổ xưa lại bị hủy diệt như vậy, thế... như thế mà lại tốt, ta có nên đem những điều này nói cho hắc biết chăng?"

Trong lòng nàng tựa hồ gặp phải một vướng mắc thật lớn, nhất thời không thể quyết định.

Làn hắc khí lúc này bị gió thổi tứ tán để lộ ra bức văn tự đồ án bằng kim quang, bây giờ đã tụ lại như cũ, Tiểu Bạch từ từ xoay người, thanh âm trầm trầm lại vang lên phía sau nàng, pho tượng Cầu Thần đã trở về vị trí cũ, che lấp chỗ bí mật đó.

Trong huyết động cổ, khung cảnh lại trở nên tĩnh lặng như cũ. Tiểu Bạch di chuyển thật chậm rãi, bước chân chậm chạp bất định, tâm sự trùng trùng, một lúc sau, thân ảnh của nàng cuối cùng cũng biến mất ra khỏi huyết động.

Im lặng, lại một lần nữa bao phủ, chẳng biết đã trải qua bao lâu, pho tượng cổ của Cầu Thần lặng lẽ quan sát khắp trong động, mục quang phải chiếu ánh sáng có vẻ như thâm trầm sâu sắc.

Hốt nhiên, thân hình bất tỉnh trên mặt đất này giờ liền cử động, người thanh niên trẻ lo việc tế tự cho Kim tộc thận trọng bò dậy quay qua nhìn quanh về hướng miệng hang. Bốn bề tĩnh lặng, không một tiếng động, hiển nhiên nữ tử bạch y thần bí đó đã rời khỏi đây.

Lúc này gã mới dám thở phào nhẹ nhõm, miệng cười khổ, khẽ giọng thốt: "Thật là nguy hiểm, nếu ta không dùng thuật bế thần của tộc môn, lục giác câu diệt, thì làm sao mà qua mất được ả ta..."

Sau đó, mục quang của gã đột nhiên trở nên biến sắc, giật mình quay lại nhìn về phía bức tượng Cầu Thần.

Kim tộc vốn trước nay vẫn kính sợ thần linh, đặc biệt thần tượng này đã được phụng thờ từ rất lâu, nên lại càng cung kính cực độ.

Người trẻ tuổi đó từ nhỏ tới lớn tiếp xúc với thần tượng, cực ít khi nhìn thẳng, vì rằng trong quy củ của tộc, đó là hành vi bất kính.

Phút chốc bỗng trong mắt gã phản ngời ánh lửa, toàn thân cũng tựa hồ như đang nóng bừng cả lên, ánh mắt bỗng ngưng tụ vào tượng thần, lạ thay ánh mắt của thần tượng cũng đang nhìn lại gã.

Ngay sau đó, tựa hồ như bị một lực lượng hắc ám hùng hậu nào đó phía sau kích động, vị tể tự trẻ tuổi lâm lâm khẩn, cất bước đều đặn hướng về phía thần tượng. Con mắt của thần tượng cổ ánh lên hình ảnh vị tể tự đang bước dần đến gần hơn, phảng phất nổi ưu tư sâu nặng.

Cuối cùng thì gã cũng đến đứng đối diện trước thần tượng, đôi tay run rẩy giơ lên cao, bỗng nhiên sau một khắc ngưng đọng, trên gương mặt gã biểu tình như đang kháng cự lại một nỗi đau đớn khủng khiếp, tuy nhiên phảng phất đã bị hun nóng, bị chế ngự hoàn toàn trong lửa.

Tuy nhiên đôi tay đó không hề có ý rút lại, cứ dang ra hướng đến thần tượng.

Phút chốc, những tiếng sấm rền lại âm trầm vang lên, khắp cả hang động bắt đầu sáng ngời trở lại, thần tượng một lần nữa từ từ chìm xuống dưới thạch bích bí ẩn.

Trong mắt vị tể tự trẻ đang chịu khổ hình trong ngọn lửa phát ra tia hỏa diễm cuồng nhiệt, gã như không còn nhẫn nại được nữa, vụt ngã về phía trước, vấy hai tay. Hắc khí từ khắp nơi bỗng tan tác. Ánh sáng vàng đã từ từ tái hiện, phản chiếu lên gương mặt của vị tể tự. Đồ án văn tự cổ xưa tựa hồ có ý vị mê hoặc nhân tâm, bập bùng trước mắt gã. Biểu tình trên gương mặt gã cứ như uống phải thứ rượu cực mạnh, hứng khởi, thỏa mãn một cách hoang dại, đôi tay gã bất giác cũng run rẩy cả theo.

Gã dùng cả đôi tay đang run rẩy sờ vào đồ án thần bí trên thạch bích, lầm rầm đọc, vẻ hoan hỉ cực độ. Tâm trí tập trung đến mức cực độ vào việc đọc đồ án, vẻ hoan hỉ như quên hết tất cả mọi chuyện xung quanh. Thậm chí gã không để ý rằng phía dưới đồ án đang bị những luồng khí đen vẫn quần quanh không tản mát bao vây khắp thân thể.

Văn tự và đồ án sáng ngời ánh vàng tựa hồ như khổng chế hết cả tâm trí gã. Kề bên gã, tượng Cầu Thần chỉ còn cái đầu hiện ra trên mặt đất, đôi mắt như ẩn hiện tia nhìn thâm thúy. Chính tại thời khắc này, dưới ánh sáng vàng của ngọn lửa và tường đá, thân ảnh của vị tể tự trẻ tuổi ánh vào hốc mắt của Cầu Thần, ngoại trừ nét ưu thương thâm thúy có từ xa xưa đến nay ra, tựa hồ còn thêm vào vẻ bi ai sâu kín.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>